

PELS VOLTS D'OLOT

Amic: recordo el sol a la fageda,
la verdor lluminosa, com un trèmul
aixopluc, en un àmbit de misteri,
i les fines falgueres, en la vaga
tarda de primavera. Cada passa
té un eco de vellut, damunt les fulles
d'un aram frèvol, trencadís... Recordo
la rara lucidesa dels teus mots,
i la foscor d'aquella molsa verda,
arrapada a les pedres. Puc reviure,
de casa meva estant, la meravella
innumerable d'aquells faigs, d'escorça
llisa i grisenca, i el profund silenci
al cor del bosc humit —quan, endinsant-nos
«en la gran quietud», a mitja tarda,
repetíem, en to de confiança,
les paraules alades del poeta.

A Ricard Creus

CERCLE

Ens asseiem, calmosos. La rodona
taula, de fusta de noguera,
els testos amb geranis, al balcó,
i l'esfera, nacrada, del rellotge
són imatges del cercle —l'harmonia
del moviment silencios, la pura
corba, el joc d'una línia infinita—,
dins el sever rectangle de la casa...
Però la flor és efímera, i les busques
marquen el temps fugaç, irrepètible,
d'aquesta vida nostra, que manté
una recta, segura trajectòria,
com la pedra que cau, com la sageta
que se'n va cap al suro: fosca vida,
amb borrons d'alegria, breus geranis
que es merceixen al test, escampadissa
de pètals, al balcó —en la solitud
del vespre—, que s'enduu la mà del vent!
En la penombra, que ha esfumat els angles,
la figura del cercle és un engany...

AHURA MAZDA: CONTRALLUM

Altars del Foc, damunt la roca viva;
no gaire lluny, columnes de Persèpolis.
Un capvespre vermell, a la Segarra
—blat remorós, quan l'aire alena
peis llargs bancals, amb mur de pedra;
amb clotades suaus i amb turons baixos—,
el castell d'Aranyó —mola negrosa
i de carreus perfectes— era el Temple del Foc.
Ressonaven els mots de Zaratustra,
com en un somni antic,
a les feixes esglaonades,
el punxegut silenci del rostoll,
a les clapes d'alzines rentades per la pluja,
als oblidats camins, al cel roig, cap al tard...
«Això és el que et demano,
Senyor. Contesta'm. Com ens alliberarem
del mal? El sol s'eleva i ja brillen les aigües
dels pous, del mar, les aigües quietes i els corrents:
totes les criatures del Bon Esperit brillen!
Oferirem, a l'ara, sacrificis,
i així rebutjarem les tenebres, la mort
que, en el món invisible, s'arrossega...»
Un dia, cap al tard, l'ampla mola quadrada
del castell d'Aranyó era el Temple del Foc!

ELEGIA SETENA, A BALAGUER

No conec la cova profunda,
sinó un alt temple, amb mirador,
ràfec damunt la plana verda,
que emmirallà l'aigua del riu.
Nimfes gentils no van somriure'm,
sinó els ulls clars d'aquell infant,
sota la llum, que espurnejava,
oh radiant goig absolut!
Jo no dormia, com Ulisses,
ni m'endinsava pel mar blau.
Conec la mà damunt l'espatlla,
i la pineda, amb una font.
Però el sentit de l'Aventura
només els anys l'han revelat:
si no sabem viure a l'espera
d'un déu,
tampoc no acceptarem, un dia,
el risc i el goig de descobrir,
amb una lúcida mirada,
que Ell és real i proper. Calen
un front humil sota la llinda
i un salt...

ELEGIA ONZENA: LA REVELACIÓ

Poeta i mestre:
també la nit em combatia,
brusca de vagues pors... I jo, girant la cara
a l'aventura, cec a les albes del risc,
m'adormia en la closa
seguretat del corporal recer.
Els meus companys de fosca
passaven a la vora, com somnàmbuls,
sotmesos tots a la mateixa esma,
agombolats per vells records, i sota
un cel callat i alt, que és signe de la vostra
llunyana indiferència, oh immutables!
Però també Algú, de cop i volta,
es revelà en mi, com una pura,
amorosa sorpresa, com la força
que desconeix límits humans, com l'àmbit
de la realitat transfigurada...
També, en la meva joia, va expandir-se,
més enllà del silenci, en l'antiga i vivent
harmonia! De sobte, Algú va vèncer
la meva por secreta; m'impellia
fora del meu recer de carn i d'ombra,
més enllà dels meus límits. Algú infonia, en mi,
un vehement delit de fondre'm
amb aquest món, tan vast, tan divers, que batega
arreu, en la unitat de la Bellesa...
Fins que jo esdevenia,
per l'amorós impuls, home entre els homes!